

Azok a régi telek!

Néhány évvel ezelőtt kedves meghívásnak tettem eleget, amikor ellátogattam egy immár évtizedek óta hagyományos megtartott börszönyi Balázs napi erdei összejövetelre. A mindig jó hangulatú találkozóra Kemence község felől gyalog érkeztem, a Kemence-patak völgye felett északra húzódó Tótok útja elnevezésű hullámzó gerincúton. Mire dél körül célhoz értem már ingujjra kellett vetkőzni a szinte tavaszi melegt árasztó napsütés hatására. Február elején.

Az egykor állandóan lakott erdészház sudár lucfenyő alá telepedő társaság idősebb tagjaival évtizedes erdőjáró emlékeikről beszélgettem. Szóba kerültek a régvolt telek, amikor még elképzelhetetlen volt, hogy ilyentájt egy szál pólóban üldögéljünk a Magas-Börszöny közepén.

Egykoron gyakran derékig érő töretlen porhóban kellett utat vágni, s nem egyszer bizony a kitaró hóviharak vad gyermekei, a méteres hóátfúvások is nehezítették az előrejutást.

Ha kezünkbe kerülnek régebbi visszaemlékezések vagy élszóban hallgatjuk ezeket a történeteket, néha kissé hitetlenkedve fogadjuk a nem is olyan távoli múltban átélt telek leírásait. S ha nem lennének archív fényképfelvételek, talán csak elnézően mosolyogva csóválnánk a fejünket.

Pedig valljuk be őszintén, bármennyire is fázósan húzódunk össze modern télikabátjaink alatt, ezek a mostani telek, már nem

azok a régi telek. Emiatt is hallgatom mosolyogva néhány túlcivilizált ismerősömet, akik gyakran kedélyesen hátba veregetve mondogatják nekem a tél beköszöntekor: „*Na, megjöttek a rossz idők!*” Mosolyogva és értetlenül, mert hát mit jelent az, hogy „*megjött a rossz idő?*”

Az erdőket hivatásból vagy elhivatottságból járók szótárában nem sok helye van ennek a megállapításnak. A rossz idő abszolút relatív fogalom, kinek mit takar. A téli ónos esős, ködszitalós, ölmosan szürke, latyakos-saras világnak is megvan a maga egyedisége az erdőn. Persze azt készséggel aláírom, ezt az épített környezetünk minden létező kényelmi szolgáltatásával berendezett világából, vajmi nehéz felfedezni. És jól fűtött meleg lakásainkból, jól fűtött autóinkból, nem sokunknak támad kedve a felázott utakat taposni. Vagy csak amennyit nagyon muszáj.

Azok a régi telek a tartósnak ígérkező éghajlat átalakulás miatt úgy tűnik egyre rövidebb időre térnek már csak vissza. De a télbe forduló erdőtájak varázsában ma is lehet gyönyörködni, csak jobban oda kell figyelni környeze-

tünk folytonos változásaira. Igaz a lassan már csak januárra-februárra szorítkozó havas napok száma – a hótakaró vastagságával és tartósságával együtt – a korábbi időszakokhoz képest jelentősen lecsökkent, azért még mindig gazdagíthatjuk életélményeinket egy-egy hóban, fagyban töltött nappal. S nem csak hivatásból, amikor egészen más gondolatokkal és más szemmel nézünk körül erdeinkben.

Mert bizony van mit megcsodálni a befagyott pocsolyák jégpáncélján, a zúzmarás ködök jégtüskével díszített erdeiben, a hófoltoktól tarkálló déli hegyoldalakon, a hideg ködtengerek fölé emelkedő napsütötte hegyormokon, és a keménnyé fagyott hótakarón szikrázó alkonyi fényekben.

S ha a magas észak hidege időnként ránk zúdul, átélhetjük a régi telek varázsát, embert próbáló fáradsalmait, melyek után jól esik a vidáman pattogó tűz mellett kortyolni forró teáinkat vagy forralt borunkat. S közben a jövő tavaszra töprengeni...

Szöveg és kép: Nagy László

